

*Kass János 75 éves**JUHÁSZ FERENC***Kass-Kassák**

KASS JÁNOS 75. SZÜLETÉSNAPIJÁRA

*Óriási gyémántból csiszolnék
ezer-szirmú, pórusos-szivacszerű őszirózsát neked,
hogy mindenség-tudó kezedbe adjam,
hogy világítson, mint a szerelem,
mint műveidben az értelem,
mint a világvégtelen,
s száraz gyémánt-tűz szirmaival
benője dagadva a lüktető örök egyetem
minden gyászát, könnyét, üregét,
mint a megvalósulás az Isten szívéét,
hogy zuhanjon önmagába a sötét,
s ne lovagoljon a milliárd-szemű ősangyal hátán
a mítoszi nyihogó árnyüzekévé:
a Sátán.*

Mert magadra maradtál és magamra maradtam.

*Ülnék asztalomnál, a gyertyalángra hajolva,
mint padlásszobájában
Baruch de Spinóza
a gyémántcsiszoló Isten-természet-tudó,
gyémántporos orrlíkakkal,
gyémántporos szakállal,
gyémántporfüstös pupillákkal,
gyémántporos körmökkel, ujjhegy-léckupolával,
pislogva, hunyorogva nézve
hogy alakul a lét a kezében*

*a szigorú anyagból,
mint az a Krisztus-utánzat kicsi óriás:
az áhitat, az ámulat, a hit, a csodálkozás
és megérteném ami lesz, abból.
Akinek szíve becsukódik,
mint rossz érintésre a mimóza.
S kinyílik ha rálehel a hajnali harmat-párásodás.*

*Dehát nincs vagyonom, kincsem,
gyémántom, aranyom nincsen.
Csak szavaim vannak:
virághatalmúak, tékozló véresek,
titkosak, mint a fűszál éjszakája,
hörgő, sikoltozó Saskirály-várszoba vonaglások,
s ha magamat ölöm:
a mindenséget hörbölöm,
mint az árny-szivárványok a túlvilágot,
s úgy állok a pokol fölötti pipacsok özönében,
mint szíven-szúrt látomás
a mellkasból lövellő vérben,
mint a katona,
akinek már nincs futni hova.
S benne a halál felnő,
mint titáni virágfelbő.*

*Csak azt adom, amit adhatok!
Mi ez? Sors-dolog, szó-dolog!
Lehetetlenebb vágy,
mint mész-csőrös csontjaimnak
a nappali ágy,
mint a mindennapi ébredés-gyötrelem,
ébredés-győzelem.
Amit az ember testével örökölt.
S mi lesz még?
Mint a nyári tó párolognak az eszmék.
És mégse hagyom,
hogy aranykés döfjön agyon,*

*mint pusztán-ácsorgót a szárazvillám.
Hogy bezárjon ami volt,
mint halottat a koporsó,
mint koporsót a föld.
A rejtelem-vágy bennem, mint a korpuzkula-hullám.
Legyen a múlandóság az utolsó!*

*Egyszer Kassák Lajos
nézett ránk izzadó viasz-szegényen, redői közt a széken.
A való világot összerakó.
Mint egy őszapó.
Kezében szalmakazal a sárga világrost.
És magánya elektron-titokzatos.*

Ki szereti a lét-alja varázs-koszt?

Árvák maradtunk, János.

